

ALSÓ-LENDVA és VIDÉKE.

Társadalmi, szépirodalmi és ismeretterjesztő hetilap.

Megjelenik hetenkint egyszer, csütörtökön.

Szerkesztik: Bodnár János és Nagy Ferencz.

M. M. MÜLLER-KÖNYVTÁRA
Hírlap-Könyvtár
Nővédeknápló
1897. év. 722. sz.

A lap szellemi részére vonatkozó küldemények valamint előfizetési díjak a szerkesztőség címére Mura-Szerdahelyre küldendők.

Előfizetési ára:

Egész évre 4 ft. — Fél évre 2 ft. — Negyed évre 1 ft.

Egyes szám ára 10 krajczár.

BERMONTETLEN LEVELEKET NEM FOGADUNK EL.
Kéziratok nem adhatók vissza.

Hirdetések jutányos áron közölhetnek.
Nyitórételt 10 kr.

Bizalommal.

Bizalommal jelenik meg ez új harczos a küzdőtérén, hogy járjara helyeken és utatlan utakon haladjon előre kitűzött célirányra felé. A világító szövevények, mely vezérlő talizmánya lesz munkájában Alsó-Lendva város és kiterjedt vidéke bazafias áldozatkész polgáraiban véli és reményli feltalálhatni. Higgyük, hogy e reménységben csalatkozni nem fog.

Szüksége van egy ily népes s oly szép történelmi multtal bíró város lakóinak egy helyi lapra, mely polgárainak érdekeit védelmezzé, közöttük a különböző eszméket kicserélje — esetleg megvitassa, — a követeendő dolgok mikéntjére nézve üdvös s elérhető javaslatokat proponáljon s a békés egyetértést hazánk és végvidékén, mely ugy szőlővén, — a nemzetiségek melegágya, — a honfiak és honleányok közt állandóan fenntartsa s e melegágyból a palántákat a termékeny anyaföldbe, mint biztos talajba ültesse át. S azt a kapesot, mely ennek a békés hazának lakóit, párducos őseinek ávadékeit a testvér- s rokonségekkel annyi vész, annyi baj között, annyi irtó, annyi testvérháború között tíz hosszú századon keresztül oly szép harmoniában egybefűzte

és fenntartotta, — hogy e kapesot mentől szorosabbá, — de egyszersmind mentől édesebbé, mentől boldogabbá tegye.

Ez a mi programunk, melyvel emelt fővel jelenünk meg honfitársaink előtt s bizalom a mi jelszavunk, melyet Alsó-Lendva és vidéke lelkes közönségében reménylünk és bírnunk.

A személyek, az idők változni fognak, hasonlólag az emberiség történetéhez, melyben generációt generáció követ s azt ismét más váltja fel, — de maga az emberiség a maga egyedében mindig ugyanaz marad, ami programunk is mindig ez leend, — megőrizzük azt híven, rendületlenül.

Nem fogjuk kimélni az áldozatokat, hogy lapunknak jeles tollu, ismert neveket nyervejünk meg munkatársakul s örömmel konstatáljuk, hogy ilyenekkel már a jelenben is diszeshelünk.

Bizalommal tekinthetünk és tekintünk hát a jövőbe, mely hogy mit rejt magában; az még földve van szemünk előtt.

De ha a sors nem kedvezne s az elvetett mag rideg köszükára esnék, hol a csiraképződésre semminő feltétel nincs meg s hol az a mag az ég madarainak esnék áldozatául, — ez esetben is nyugodt meg-

adással tűrnők a végzet rendelkezését s eszméink tisztasága, programunk szeplőtlenisége lenne sarkofagunkon díszes szentvednők.

Nem a nyereszkesdedi vágy, de nem is a napjainkban annyira elharapódzott s fényes álarczok, hangzatos reklámok mögé rejtőzött korrupció adták kezzeinkbe a tollat, de a jól felfogott közérdek szolgálása indította bennünket az eszme megvalósítására; azért lapunk árát is oly korlátok közé szorítottuk s oly keskeny mederbe tereltük, hogy ott a megélhetés nehézségeit leküzdvé biztosan haladhassunk.

A lap előfizetési ára:

Egész évre 4 ft

Fél évre 2 .

Negyed évre 1 .

Ez oly csekély ár, melyet némi megszorítással, — de vidékünk gazdagságát tekintetbe véve — nem is megszorítással, hanem föl sem vevő könnyedséggel mindenki lerakhat nemes áldozatként a nemes ügy oltárára.

Eredj hát új harczos bizalommal a bizonytalan jövő elé, ama hő óhajtásunk kíséretében: vajha bizalmad megteremné az át illeto szerény gyümölcsökét!

Az „Alsó-Lendva és Vidéke” szerkesztősége.

TÁRCZA.

A Tulkosok uszonnjája.

Az árokháti Tulkos család arról volt híres, hogy lépést tartott a nagyvilág haladásával, még Árokhátban is. A család megalapítója sült paraszt volt, de később valahoggy magyar nemességre tett szert. Ezen idő óta mindmenny arra tanította fiait és leányait, hogy haladni kell a korral. Ezt jól jegyezték meg, ha boldogulni akarnak az életben. Vegyenek róla példát, a ki földművelőből nemes és árokháti földbírtokos lett. — Kapszokalj! — az a jelszava.

Az ősnék méltó unokája lett Tulkos Dániel. Nagy tisztelője az angoloknak, habár kukkot sem tudott angolul. Egyszer azonban valami angol utarrajz féle akadt kezébe, melyből megtudta, hogy az angoloknál sok minden másképp megy, mint a francziáknál. Ez a szó »miss« annyira megtetszett neki, mint a miskolczi eszmadriának Vargha Bálint uramnak a kéjlőhely szó, amiert ez utóbbi tudvalevőn ki is tétette a czimtalbjára, hogy: **Vargha Bálint** eszmadria és kéjlőhely.

Tulkos Dániel nem ment annyira, hanem kiadta napi parancsban, hogy a franczia guvernárnak el kell mennie s egy angol miss jön a házhoz Elzászka mellé, a kit most angol nyelvre fognak.

Miss Sabra Döglesz dirigálta ezentul Elzászkát, ez a mamut, a mama parancsolat a papának, a papa pedig az árokháti társadalomnak s így az

angol miss központja lett Árokhát és környékének.

A miss volt az, a ki Tulkoséknál a prózai díszítőkorra kasszáta és behozta helyükbe a »five o'clock«-ot. Persze nem öt óraker, mert akkor még nem tét haza sem a csirbe, sem a csorda, hanem a díszköté elterése és a tehének megfejtése után eszi 8 órára tette a társas összejövetelt. De az a 3 órai közbülség náruk mit sem tett. Angol szótár nem volt az egész megyében. Ha lett volna is nem bírták volna kikeresni a »five o'clock«-ot, mert »faj a klak«-nak hallották mondani, így tehát a klaj, kalap vagy a frakk szónál keresték volna.

Egy ilyen uszonna lefolyása következő volta Árokhátban a napokban:

a) Az aljegyző ur monologja szerint.

(Nyitvárosságra nem számít monolog.)

Na már megint meghitták arra a boldonos angol uszonnjára. Ugy látszik, sok a száraz sonkájuk és a megromlott birsalma-sajtjuk. Aztán csak ne kellene mindezzét a sületlen süteményért, émelegős likörökért ó Nagyságának a házi asszony-nak hálálkodni! Itt jön a doktorné. 50 év nyomon vaskos vállait, fuj mint egy lokomotív. De azért keringőzik a tánczoló ifjúság rémületére. Láloval karszál, a nyelvélvel meg a mások jó hírnevét tép foszlányokká.

Ugyan mit fog rajtam megint kifogásolni? Annak mindig van valami epés megjegyzése min-

denki számára. Még a főispánnét is megszólán. ha . . . Nini, háta az Egnek, a szolgabíróit csipete meg. Méltó társa. Könyvékélit tudja Ávsády »kézi lexikonját«. Dvorzák »Idézetek tára« s a Franklin-társulat adomagyüteményének összes vicezeit. Már előre remegek tőle. Csak tudniam, mit csapott be mára. — Ah, itt a patykos is! Lesz módomban tizenhatodszor hallani fore-darabját, a »Funicul-funicul«-t. A főtisztelendő ur mult vasárnapú prédikációját fogja újra feltálni, mi a ferlibhek hívják. — Ah! végre egy oázis a kopasz fejek és fonyadt női bájak sivatagjában. It van lén, a fősolgabírók lényekjé! Siessünk hozzá, mert később a háziaszonymnak kell kurizálomn, másképp soltasem neveznek ki. (Szódbabikarbaná hint egy pohár vizbe) Ezt biztosítékul az uszonna gemem-czejé ellen. Emert pedig (parfümös üvegeségének szájjára nyomja selyem zsebkendőjét) lén meghódítására. A bílácska bolondul az ilolya-illat után. Irajta aljegyzőt! (Csoszogó léptekkel és háljongsákok között a szalonba lép.)

b) Elzászka szerint.

(Fölpipereze egy diván sarkában sünyit.)

Istenem be ehetném és aludnám! Aztán várni muszáj a sok bácsi és néni miatt. Igaz, hogy kitöltöztettek, csakhogy alig bírok megszugni a fizó miatt. A czipóm meg éret, szorit. Milyen jó volna levetni. Csak meg ne látna a néni Döglesz, mindjárt levettém! Ahun ni a dereshaju doktorné. — Na az bizonyosan össze-vissza csokol nyúlás szájjával, csak úgy vaczognak bele hamis fogai. Még

cs?

Születésnapom.

Megy, fut ifjúságom . . . ime alig éltem,
Husz év terhe nyomja a vállamat nekém.
Épen husz esztendő!
Mennyi sok kint és bajt szenvedtem át rajta,
S hogy mi jön ezután, ugyan ki tudja?
Mit hoz a jövőnd? . . .

Az örömből részem volt kevés volt nekém,
Annál több szenvedés volt az osztályrészem
Rövid husz év alatt.
A jövőre nézve meg mit remélhetek?
Hisz ezután a szív mind lassabban lökelt,
Mert az idő halad.

Mi más az ifjúság, mint egy tűnő álom.
Melyből felébredve csupán azt találok,
Hogy már öreg vagyok . . .
Öreg vagyok . . . öreg . . . a szívben nincsen vágy
S a gondolat éjjel-nappal nyugton nem hágy:
Maholnap meghalok.

Meghaltam anélkül, hogy valamit tettem,
És azt mondják rólam kár volt hogy születtem
Oly sivár gondolat!

Élni itt e földön semmit sem használni,
Minden jöttét nélkül a sírba leszállni,
Hol enyészet fogad . . .

Nem! — Míg ereimben forni érzem a vért,
Dolgozok, fáradozok minden jóért, szépért
Fiatal örömmel.

S hogyha öt májod éltem utolsó órája,
Mit tettem örömmel nézhesek rája,
Igazi örömmel . . .

(Marburg.)

KÜLÖNFÉLÉK.

Előfizetési felhívás.

Tisztelettel felkérjük Alsó-Lendva és vidéke közönségét, hogy lapunkat pártfogolni sziveskedjenek. — Az előfizetési díjat azért szabtuk oly csekélyre, hogy a szerényebb körülmények közt levő iparosoknak is lehetővé tegyük annak megrendelését.

Ugyanis a lap előfizetési díja:

Egész évre 4 frt.

Fél évre 2 "

Negyed évre 1 "

Kérnök az előfizetési díjaknak műelőbbi szíves beküldését.

Ugy a lap szellemi részére vonatkozó kérdések, mint az előfizetési penzek és hirdetések az „*Alsó-Lendva és Vidéke-szerkesztősége*” címűre *Mura-Szerdahelyre* küldendők.

Hirdetések a legolcsóbban számítanak. A lap egy oldala 12 részre van felosztva s egy ilyen rész egyszeri közlése belyegdíjon kívül **1 forint**. Többszöri hirdetésnél tetemes árleengedés.

— **Bérmálás.** Mint halljuk Alsó-Lendván május 12-én bérmálás lesz, melyet a szombathelyi püspök végez.

— **Jóváhagyás.** A nagyméltóságú m. kir. belügyminiszter ur az alsó-lendvai ipar-tülelet alapszabályait jóváhagyta.

— **Meggyűlés.** Május 3-án megyebizottsági gyűlés volt. A gyűlésről részletesben jövő számunkban adunk hírt.

— **Eljegyzés.** Marton Kálmán helybeli vaskereskedő jegyet váltott Brüll Lipót állatorvos ur kedves leányával Gizella kisasszonnyal.

— **Flórián napja.** Mint minden évben, úgy az idén is megünnepelték a lendvaiakat e napot. D. e 10 órákor fényes körmenet volt a róm. kath. templomból. — A lakosok egész nap munkaszünetet tartottak.

— **Virilizták.** Az 1897. évi névjegyzékben Alsó-Lendva és vidéken a következő virilizták találhatók: Isóó Ferencz, Hajós Mihály, Ivanits György, Kiss Pál, Laubhaimer Oszkár, Fuss F. Nándor és Neubauer Andras Alsó-Lendván. — Tamás Ádám és Laczkovics József Letenyén, Hirschmann Nándor Zsitkócon.

— **Színészet.** Dombay Mihály szímezés hétfőn kezdte el működését városunkban.

— **Véres verekedésnek** volt színhelye május 1-én a Mura balpartján (a pelsőházi határban) fekvő korema. Pál József völgyifalusi legény ott fánccolt s egyszer csak minden ok nélkül rárohant Mandli István mészároslegény s a derekán lógó kesz-köszörögő aczéllal el kezdte fejbe ütni. Öszszehasogatta vele az egész arczát s a fején is több sebet ejtett. A testet a mura-szerdahelyi csendőrség elfogta. Mandli azt vallotta, hogy azért verte meg Pált, mert ez mindenkinek azt beszélte, hogy legközelebb őt megveri, a miért a szeretőjét elszerzte. Az orvos súlyos testésérülést konstatait Pálnál.

— **Zalavármegye posta- és táviróforgalma 1896-ban.** A közigazgatási bizottságnak megküldte a pécsi postaigazgatóság a vármegye területén működő posta- és táviróhivatalok 1896. évi forgalmát, mely szerint: 1896-ban érkezett 1.862.406 közönségi levél, — 910.708 levelezőlap, 549.016 áruminta és nyomtatvány, — 670.696 portmentes levél, 207.610 ajánlott levél, 5092 levelestai utánvetel, — 226.434 csomag, — 24.180 penezselvél, 63.518 utánvetel, — 207.377 utánvagy 6.584.914 frt összeggel, — továbbá 81.778 távirat, — közvetített táviratok száma 140.986, — telefonon 2206. Feladott: 244.920 ajánlott levél, — 2.202 levelestai utánvetel, 130.988 csomag, — 33.904 penezselvél, — 328.264 utánvagy 8.367.054 frt összeggel, — 4.888 postai megbízás, 74.212 távirat — Jövedelmi bevétel volt 293.616 frt, e közt táviróidai bevétel 23.572 frt, telefon bevétel 3.169 frt. — A postatakarékpénztárak bevétele: 5.557.896 frt, kifizetése pedig: 1.111.043 frt.

— **Vasmegeye** területén csillagászati földmérések lesznek, melyeket mérnökari tiszték végeznek. A munkálatok a szentgotthárdi járásban kezdődnek.

— **A cselédek hadmentességi adója.** A pénzügyminiszter kimondotta, hogy a cselédek hadmentességi adójáért minden esetben és pedig tekintet nélkül arra, vajjon a hátralek régibb keletű-e vagy nem, az a gazda felelős, kinek a díjköteles fényleg szolgálataiban áll. — Jól teszük tehát a gazdákat, ha a cseléd megbízhatatlan erre is ügyelvetnek.

borzasztóbb a szolgabíró bácsi, a ki a legjobb fakatokat bekapja és zsebeit teleitni czukorkákkal. Mindig iszik és settenkedik Irén körül, a ki pedig ki nem állhatja és a Juczi szobalány körül, a ki meg nem tudom miért, szívesen állja. — Jesszus Mária, a fuvalás bácsi! . . . No, lesz nemulass. Megint rántanak elő, hogy zongorázom el a »Funiculi-funiculát«. Pedig olyan bagós az a fuvalója, hogy majd ledőlök a zongora mellől, mikor melletttem tujja. — A pap bácsi is itt van. Hogy ne? Annak mindenütt kell lennie. No, majd elrontom a kedvét. Azt mondom neki, ha majd tuskés szakállával és szurós bajuszával össze-vissza csókol, hogy a tantó ur sétálni ment a húgával vagy mesodájával; minijárt elmegy a kedve s nem szakad többé szakál-tartóval. Haj, haj az Irén kisasszony elvörösödött, füle czimpáját vakargatja. Miért pirul el? Valami csúszára gondolt? Persze arra, a zingáló aljnővér bácsi közeldik feléje, ki róit azt mondja a mama, hogy még a nyári nadragja is ki van vattázva. Most kezeg csókol Irénnek. Ha tudná, hogy Irén evlen a kézzel a korpát haburta a mostékba. — Isteneim, be chetném! (Felföldöz egy pohár tejföll). A misszomájai! Most czukrot keritek hozzá. Megezzem bosszulni a sok angol ragozás miatt. (Tale hinti a tejföll czukorral és megiszja.) Haj be hamar leszaladt az a czukros tejfel! Kissé megeresztem a fúzót. (Kimegy.)

c) Az **Árokhátan megjelenő „Dél Zala”** riportja szerint.

Angol szalon-élet Árokhátan. Fényes társaság gyült egy tegnapi este nagyságos Tulkos Dániel ur házában. A distingváltt izlésű háziasszony

az angol szalonélet akarja meghonosítani, amiért hálás elismeréssel adozunk a nagyméltóságú Tulkos családnak. Szerénységünket szinte az a kitüntetés érte, hogy egy mellékszobából nézhettük a fényes este ünnepséget, melyen a helyi és vidéki intelligencia teljes, de teljes számban megjelent. Esti 8 órákor vette kezletét a cerede, mivelhogy agriulturálról és zoo-cultúrálról foglalkozó helységünk elterős isztáló és öneveljéti tudvalevőleg nagy robbanj rontanak haza a legelőről s így azok disharmonikus bégése és rögögése kellemetlenül zavarta volna a társaság csöveségét és esetleges eszémségoságát. A vendégek sorában láttuk Bógrés Katalin urhölgyet, helységünk kiváló orvosának szellem és bájdús nejét, a ki dacozva az idő kérelhetetlenségével, épen oly graciával lejtette a keringőt, mint 30 évvel ezelőtt. Az első tourt Flaskó Mihály aljnővér ural járta, a ki uty sórdort magával, mint az ősi szél a polyvát. Flaskó ur kellesültégtől és a tánc izgalmaiótt gyöngyözött honlakkat többször történte szökendőjeivel (darabja »S krajcar, helyi szöves, kapható Kupfeschmid Pinkásznál) és újogal behizonyította, hogy a helybeli dalárda önökne, a tüzeltő parancsok, ügye-sületti és vöröskereszt-ügyleti titkár a közigyeget lehen ép oly kitartó, mint a parketten. Árokhát büszke helye szülőföjére és a jövőnd Magyarországgal egyik ragyogó csillagára! — Egy puff-on ölte Csautak Péter szolgabíró ur igen szellemesen magyarul a körülötte letelepedett csoportnak a spanyol viasz európai elterjedésére. Ugy oldaltól mutatta be e nevezetes háborút, a miről az árokhátai nem is álmodoztak. Legjobban figyelt a házi ur, a ki később

kitűnő kedvre hangoltak a szolgabíró urnak kitűnő adomái. Az est művészi fénypontja mindazon által Gólya Sándor helybeli gyogyszerész urnak renek fuvalogátka volt, melyet Bábos Irén kisasszony kísért zongorán, mivel a ház kedves bábóje, a szerető-tremelő Elizáska, a ki eddig oly kedvesen játszott a nekünk a »Funiculi-funicula» czimú darabot, nagy sajnálatunkra hirtelen »roszul lett». A kiesikét t. addig kínálgatták befőtelt, borsalmajjal, czukros gyümölcsével és sonkával (kövill-mánya), addig esköltök, beczézték, szorongatták, míg kis fuzyje hirtelen nagyot ropant s a bébő sírva és pirulva rohant ki a szalonból. Az incident esakhamar elfelejtette Kenő József példános urnak komoty és mélyreható fejtegetése a fuzók káros voltáról és a bibliai nek öltözököszi módjáról. Gólya ur physiologiai szempontból fejtegette e témát, miközben helybeli jeves zenekarunk vonult be összes tagjaival. Pipás Gyuri mind a három tagjával rukkolt be és úgy tüzzel húzta a talp alá valót, hogy a társaság amny magyarosan tánczra parált, Döglész kisasszony váltig magyarázta ugyan Pipás Gyuri primásnak, majd a házi gazdáknak, hogy Angliában az efajta uszonkón nem szoktak tánczolni, de Bógrés urhölgy úgy járta már Flaskó aljnővérrel, hogy teljes lehetetlen volt őket megállítani s így a társaság többi tagja is kivilágos kivrindágot rakta a csárdást, mazart és a drel Schlittot.

(Lapunk zártkör értesített, hogy Elizáska esakhamar jobban lett, de óvatosságából lefelejtették a kiesikét.)

— **Tűz.** Resznekén Gájer Lajos urnak egy pajtája s benne 2 cséplőgépe elégett a múlt héten. A tűz keletkezése ismeretlen.

— „**Mirjam**” című imakönyvre hirdető előzetést dr. Kiss Arnold veszprémi főbírói. Az imakönyv magyar nyelven van írva nők számára. Ára diszes vászonkötésben 2 frt. eszótutatózatú vagy bőrkötésben 3 frt 50 kr. Rendkívül diszes kivitelű csont vagy bőrkötésben 6 frt. Előfizetési összegek Köves és Boross könyvkiadó czéhehez küldendők Elvészpébe.

— **Egyházi énekek** cím alatt hasznos kis füzetke látott napvilágot Strausz Sándor eskortányi könyvkereskedő kiadásában. 65 ének s 2 ima a foglalatja a kedves kis könyvnek, mely Matyi Márk eskortányi hittanár, sz.-ferezendőtől áldozópópot valjha szerzőjeül. Intencziója a tanuló-ifjúság kezébe adni nyomtatásban azokat az énekeket, melyeket magyarul a templomban énekelnek. A vallás szolgálatában hazafias fohásztot teljesített tehát a derek magyar pap, a mikor az iskolák és a társadalom segítségére sietett, hogy ilyformán támogatssa a mise megmagyarosítására irányított, legújabb évenyéneltő törekvésben. Dicsérni tehát banálítás volna részünkről, mert a kis művecske maga dicséri magát; mi csak hálaas vagyunk érte neki, hogy az egyházi halóság által jóváhagyott szerzők nyomán fardaltságot velt magának a gyűjtemény összeállítására. A füzetke ára csak 15 kr. és már csak ezért is hiszszük, hogy második imakönyve lesz csakhamar a tanuló-ifjúságnak, a melynek számára összeállított.

— „**Vasárnapi Lapok**” cím alatt egy új szépirodalmi hetilap indult, melynek felelős szerkesztője Beniczkyne Bajza Lenke, a magyar olvasó közönség kedvenc regényírója, szerkesztője pedig dr. Prém József. A rendkívül diszesen kiállított lapból már 2 szám jelent meg. Czikkeit a legelső magyar írók írják. Képei szintén magyar művészekből valók. Előfizetési ára egész évre 8 frt, félévre 4 frt, negyedévre 2 frt. — Mutatványszámokat szívesen küld a kiadóhivatal: Budapest, IV. Ujjvilág-utca 25-ik szám.

— **Elemi földrajz.** A zalavármegyei elemi népiskolák 3-ik osztálya számára. — A miniszteri tanterv szerint írta: Szabály Sándor, nagykanizsai tanító. Nagy-Kanizsa, kiadja Fischel Fülöp könyvkereskedése. 1897. S. r. 41. old. Ára: 20 kr. — Ezt a kis földrajzi könyvecskét örömmel ismerteltük, mert teljesen megfelel czéljának, s a fontos tananyagának meggyökös iskolában való helyes és észszerű tanítását hivatva van előmozdítani. A könyvecske 3 nagyobb fejezetből áll. Az I. fejezet (Bevezető rész) a földrajzi alapfogalmakat világosan és értelmesen ismerteti. A II. fejezet a járá-sokat veszi sorrendben s mindazt nyújtja, a mit az egyes járárok körében a kis tanulóval megismertetni lehet. Bővebben fejtegeti a járás székhelyét s megemlékezik az egyes járárok nevezetességéről, felelmitől történetéről, vagy egyéb nevezetességeiről. Mig az első fejezetet egy pár földrajzi szemléletű kép díszíti, addig az egyes járárok leírását egy pár esimes kép teszi élénkké; a kanizsai járás mellett: Nagy-Kanizsa föutéjaja; a keszthelyi járás mellett: Keszthely város látóképe; a perlaki járás mellett: Gasparics Márk emlékszóbra Perlacon; a eszaktornyai járás mellett: Csáktornyai város látóképe; az alsó-lendvai járás mellett: Alsó-Lendva látóképe; a sümegi járás mellett: Kisfaludy Sándor sírja Sümegen és Sümégh látóképe; a tapolcazi járás mellett: Tapolca, Sziglet várának romjai és fürdőház Balaton-Füredén. Ezenkívül a Balaton-fürdő Keszthelyen és Muraköz térképe. A harmadik fejezet Zalamegye áttekintését nyújtja. Szól vizeiről, hegyeiről, völgyeiről és síkságairól, terményeiről, az állat-tenyésztéséről, a lakosok foglalkozásáról, közlekedési eszközökről és iskoláiról. — Fülöslégen talán említenem, hogy a könyvecske nyelve tiszta magyaros és értelmes, a harmadik osztályu tanulók felfogásának megfelelő. Kiállításá

diszes, ára pedig, tekintve, hogy kemény táblába van kötve, olcsó. A legmelegebben ajánljuk e jó iskolakönyvecskét megének elemi tantáonak figyelemébe. — Kapható Csáktornay: Fischel Fülöp (Strausz Sándor) könyvkereskedésében.

— **Egy új iparág.** Az ismert bécsi esernyő-gyáros Beer, Drab és Társa czég Budapestben május 1-vel egy nap- és esernyőgyárat fog üzembe helyezni. Ez lesz első ilyenmü intézet, a mely Magyarországon esernyőgyártással foglalkozik, s a magyar kormány állami kedvezményekkel is támogatja a czég kedvezményező vállalkozását. A gyártelep a modern technika minden igényének megfelelően fog beruháztatni s így remélhető, hogy Magyarország ez iparágban is rövid időn belül felteheti magát a külföldi versenytől. Hazánk közgazdasági viszonyaira nézve mindenesetre örövendetes jelenség, hogy külföldi gyárosok indította érzik magukat nálunk új gyárak és iparágak meghonosítására s ezton hozzá járulnak hazánk iparfejlesztésének előmozdításához. Az új gyártelep, mely Beer és Drab első magyar nap- és esernyőgyára czéget visel, Budapest, V. Sas-utca 23. sz. alatt létezik.

— „**Ilyen még nem volt!**” — Ezen szálló igével vezetik be nem régen az „Ezeréves Magyarorszag” első számának ismertetését. A Laurenciféle diszes főlhavi folyóiratnak második és harmadik száma megerősítő kedvező nyilatkozatokat, melyely ezen ép oly érdeklő, mint hazafias vállalatot illetik. Az illusztrációk csodaszépek és sok tekintetben még letesztelősek, mint az első füzetek. A 2. és 3. füzetben van 18—18 kép, melyek az új budapesti vásárszarnokokat, a kir. Kuria pompás épületét, az aszódí javító intézetet sat. sat. bemutatják. A szöveg nagyon érdekes és változatos. A magyarok külföldön című rovatban találkoznak a berlini és a párisi magyarok életét ismertető, érdekes társzakkal. Szakavatott írók foglalkoznak behatáon irodalmi, művészeti és zenei életünkkel. A magyar népelethel merített érdekes humoros elbeszélésekbe kívül találunk még egy-egy cikykett, melyben Eichner igen érdekesen ismerteti a fővárosi állami rendőrséget, az Ezeréves Magyarorszag (Budapest, V. Váci-kört 78.) ajánljuk újra olvasóink figyelmébe. Előfizetési negyedévenként is 1 frt 80 kr-ét az ingyenes jutalomképpel együtt).

Olvasó asztal.

Huszár bravour.

„Régi dal, régi dal, régi dicsőségéről.”

Az apja elesett Kápolnánál, a fiu Komáromnál harcolt. Rettenthellen bátorsággal, oroszán-módra küzdött a fiu most már mindketőjükért. Nevét nem jegyezte fel a krónikás, tetteit nem mutatja föl a történelem, de azok a tettek mégis fényesebben beszélnek minden szónál. Beirták e tettek nevével verhetőkkel alba a vér-szakkal koszorított könyvbé, melynek neve: „Önévvel-elem,” s melybe oly sok „névtelen hős,” oly sok „félfélen” került. Oda került ő is, de létét, de tetteit, de nevét ma is hirdeti az a sebesült nyelved bekötött homlokával, melyet egy egész nemzetnek kegyeletemel, s a mely széplőtlen homlokra egy, számba nézve kicsiny, de hőseit tekintve annál nagyobb óriás, nemzetnek Géníuszra rakta föl a legszebb ékeséget, a győzelem, az elismerés, a hámulat, a hírnév báberkoszoruját, hogy idők multával is, mikor csak egy magyar lesz már e szent földön, még az az egy is hódolattal boruljon le annak a bekötött főnek fájdalmas, de mégis oly fűnséges tekintete, főlemelő nagysága előtt.

Komárom mellett harcoltál a fiuk. Győzelmet-győzelemre vívtak már s épen B. mellett állomásoztak, hol a győzelemi mámort jó bor mellett muzsika-szóval csilgatták vagy talán élesztgettek?!

A fiuk között egy 12—13 évesnek látszó gyermek öygeleg fel s alá s vilgnyörködbe nézi a fényes csakót, a vilgnyörgó dolmányt s a csillogó kedvü huszárokat.

A tiszték bent a faluban édes apjával, az öreg tisztelőestelen isszák az áldomást, ott állik a győzelem torát . . .

Mig apja, a tisztés agg a vezéröllekel együtt ünnepel, addig kis fia, a picizny honfi, a »fiukkal» örül.

Az idő már jó kösöre jár, a bakter épen a 11 órát futja bent a faluban; de a fiuk csak mulatnak tovább.

Egyszerre csak halk moraj hallatszik föl a tiszta éj csöndjében, melyből e hangok válnak ki tisztán:

— Fogoly! . . . Áruló! . . . Agyon kell löni! . . .

A kis fiu is a csoportozat felé siet, egészen oda simul annak a dalias vitézek oldalára, ki már régóta kezénel fogva vezeti őt föl s alá a táborban a legények között. Már egészen összeszoktak, egészen jó barátok lettek.

Most már megállanak a sokaság között s a kis fiu tekintete ráesik a bánatos fogoly, az ifjú muszka tiszt halálsápad arcúlatára.

— „Meg kell motozni!” hallatszik most a vezénylő őrmester hangja, — neki esnek a legények s egy lepecsételt levelet huznak elő a fogoly dolmányának belső zsebéből.

— „Kém! . . . Áruló! . . . Agyon kell löni nyomban! . . . hallatszik föl ismét a morgás, s a kis fiu keze remegni kezd a hős honvédhuszár iznos tenyerében.

Ártatlan lelke föllázad e tény ellen, hogy annak az ártatlan embernek meg kell halni azért, mert kém, azért a rongyos levelért! Meg kell halni így fiatalon.

»Ne öljék még meg bácsi, csak addig ne míg én hazra megyek, atyámnál van Hetényi a vezérlo kapitány én majd attól kegyelmet kérek!» szól a gyermek az ártatlanság hangján s kirántva kezét a huszárból, anélkül, hogy feleletet várna kérelmére sebes futással iramlik tova a néma éjszákában.

Csak otthon áll meg, hol már épen asztall készülnék bontani, megnál a kis fiu a vitéz Hetényi előtt, ki az asztallon praeszi-dial, s pihéző kemelet lívege mondja:

— „Kémet fogtunk.”

Általános hahota követi a gyermek szavait, de hogy is nem, hiszen olyan félfélen áll a »kém» szó a »fogtunk»-kal együtt így ártatlan lelké szája-csokájában. Csak a rettenthellen Hetényi arca maradt komoly s izmának egyetlen rándulata nélkül kérdi:

— „Hát milyen kémet fogtatok, fiam?”

— „Muszka kémet — vezér ur!” — szól a kis fiu, a szavai elnémitják a nevelő ajkakat s bizonyos bámulattal függnek a szemek a kis hős arcán. A szuró tekintetek behatása alatt lángba borul a kis fiu arca s önkénytelenül kérdi:

— „Mi lesz a kémmel vezér ur? agyon lövik ugy-e? de hangja rezegni kezd s két kis könnyesepp pörög végig a hamvas arczokon.

— Sorsára bizzuk fiam!” szól Hetényi, ki nem akarja a rideg valóval még jobban megszorítani a fiut, de a kis fiu ártatlan telkébe csillogó reményt öntenek e szavak s örült gyorsasággal fut vissza a táborba, a kegyetlen honvédek közé.

Ott legelőb is partfogójával a dalias huszárral találkozik s felfokozott izgultsággal mondja:

»A vezér azt mondta várjanak bácsi! . . . de mintha elpurlna lelke e kis hazugságon, melyet jó szíve sugalt mintegy önkénytelen ajkáról s néma megadással hagyja vezetelni magát a vitéz által egy félre eső hely felé, hol vitéz hadfiak némán ásnak egy göd-

röt, egy sűrődrot a fiatal tiszt, a kém szá-
mára.

A kis fiu megéri a dolgot s megered-
nek könnyei amint sirva kérdi: »Hát már
meglötték, — ugy-e?»

Meg! — szól a hős lakónikusán, — de
hát miért sajnálod kis fiam, hisz ő a hazá-
nak ellensége volt!?

»Ellensége volt!?! — álmélkodik a gyer-
mek — no ha az volt, hát akkor ugy kel-
lett neki! Menjünk!»

S vigadtak tovább . . .

Amint a hajnal felvonta bíbor sátorát
s a kelő nap első sugarai rászórták fényüket
a nyálka huszártáborra s megütödvé sikam-
lottak tova a fényes század csillogó egyenru-
háján.

»Ellenség» kiállítás ébresztette öntu-
datra a gőzelemiltas legénységet.

»Körül vagyunk véve!» suttogák egy-
másnak a hadiak; megütözérről szó sem
lehet a túlnyomó erővel szemben.

— »Mi lesz most kis fiam? — szól a
huszár kis pajtásához, — most minket lö-
nek ám agyon!»

»Hát agyon lönek!» felelé a kis fiu, ki
ugy látszik egy éj alatt, melyet e hősök közt
lőllött; már egészen megbarátkozott a halál
rémes gondolatával.

»De nem hagyjuk ám magunkat, ke-
resztűi vágunk!» E pillanatban riadóf fujnak,
mindenki lovára pattan, a kis fiu is ott ül
már az ő védelmezője lován, két izmos kar-
ját átölve a derek huszárnak.

Mikor a riadó végakkordjai elhangzottak,
akkorra a felelmes huszár csapat már ke-
resztűl vágta magát a bámoló ellenség eso-
dalkozó sorai között.

Dél felé járt az idő; messze lovagoltak
már nagyon. Egyszerre csak megáll a huszár
s kérdi a futót:

»De hát belőled mi lesz most gyerme-
kem?»

»Elmegyek magukkal bácsi s beállok
katonának!»

»Nem fiam!» kicsiny vagy te még oda,
te belőled még ember is lehet, szólott a hus-
zár s visszafordítva lovat vágatva indult a
fajtékó paripán vissza, a kis fiu szülőháza
felé.

Kézel jártak már a faluhöz, midőn egy
domb mögött három ellenséges katonával
találkoztak, kik sortűzet küldtek a futók
után.

A gyilkos golyó mellkasába fűrődött a
huszárnak s kiomló piros vére végig csur-
gott a kis fiu ruházatán.

Fél kezével befogta sebet a vitéz, a
másik féllel még egyszer ölelte magához a
gyermeket, még egyszer vágta lova oldalába
sarkantyuját s aztán mikor beérték a pari-
chiára, kiesordult abból a pemes szívből az
utolsó csöpp vér is s a hős vitéz élettelenül
bukott az agg tiszteletes lábai elé, ki félke-
zével halálra vált fiát emelte ki a overeg-
ből, féllel pedig a halott huszárt ölelte fel
a földről.

Másnap délután az agg tiszteletes fénye-
sen eltemette a fiatal huszárt, ki fiának meg-
mentője volt.

Hajadonok vitték ki a temetőbe s
olyan keservesen sirt mindenki, — amint
énekelték:

»Rajta diszlik csákója és fegyvere
Szemfüdele: honvédi köpenyegje!»

Az a kis fiu beszélte el nekem e törté-
netet, ki halájának lerovásául szép fát
ülletett életmentőjének keresztje melle: —
most már szomorú fűz ága borul a sírjára,
— ez a vitéz huszár szomorú notája.

Nefelejcs.

Gabonaárak:

Buza 7 frt, — zab 5 frt 50 kr., —
rozs 5 frt 25 kr., — ó kukorica 4 frt 10
kr., — új kukorica 4 frt 10 kr., — árpa
4 frt 20 kr., — új tehér bab 6 frt., — új
sárga bab 4 frt., — új vegyes bab 4 frt.,
— lenmag 7 frt., — búkköny 4 frt méter-
mázsáinkint.

Szerkesztői üzenetek.

B. J. — Elmondhatom én is Sz. G.-val: »Várlak,
várlak, de hátha várlak!»

Tóth Pál úrnak. Magán levél ment. Elvölvet.

K. Mariska öngyászának. — Végzetlen sajnáljuk,
hogy az I. számból már elkésett. Jövő számunk hozza.
Kérjük további munkásságot. A kíván példányokat megküld-
tük. Szives értékelésérti és munkásságérti fogadják hálás
köszönetünket.

B. K. Z.-Egerszeg. Az életetek csak a matematiká-
kában sünek el; az életben renáisen esütörököt mondanak.
Mert igaz ugyan, hogy a részeg ember disznó, de a disznó
nem részeg ember.

S. K. Marburg. Köszönjük. Kérjük továbbra is b.
küldeményeit. Nem sokára tesszünk tiszteletet. Édv a mar-
burgi kereseknek!

Felelős szerkesztők:

BODNÁR JÁNOS és NAGY FERENCZ.

Fischel Fülöp (Strausz Sándor)

könyvnyomdája

Csáktornyán,

a legújabb gyorsajtókkal és diszes új betűkkel van felszerelve.

Elvállal minden néven nevezendő

könyvnyomdai munkákat

u. m. névjegyek, levélfejek, meghívók, eljegyzési-, esketési- és gyászjelenté-
seket, — számlák, körlevelek, hivatalos és magán nyomtatványokat, röp-
iratokat, műveket stb. stb.

➡ bármely nyelven és kivitelben ➡
a legjutányosabb árak mellett.